

CONSILIUL JUDEȚULUI GALAȚI

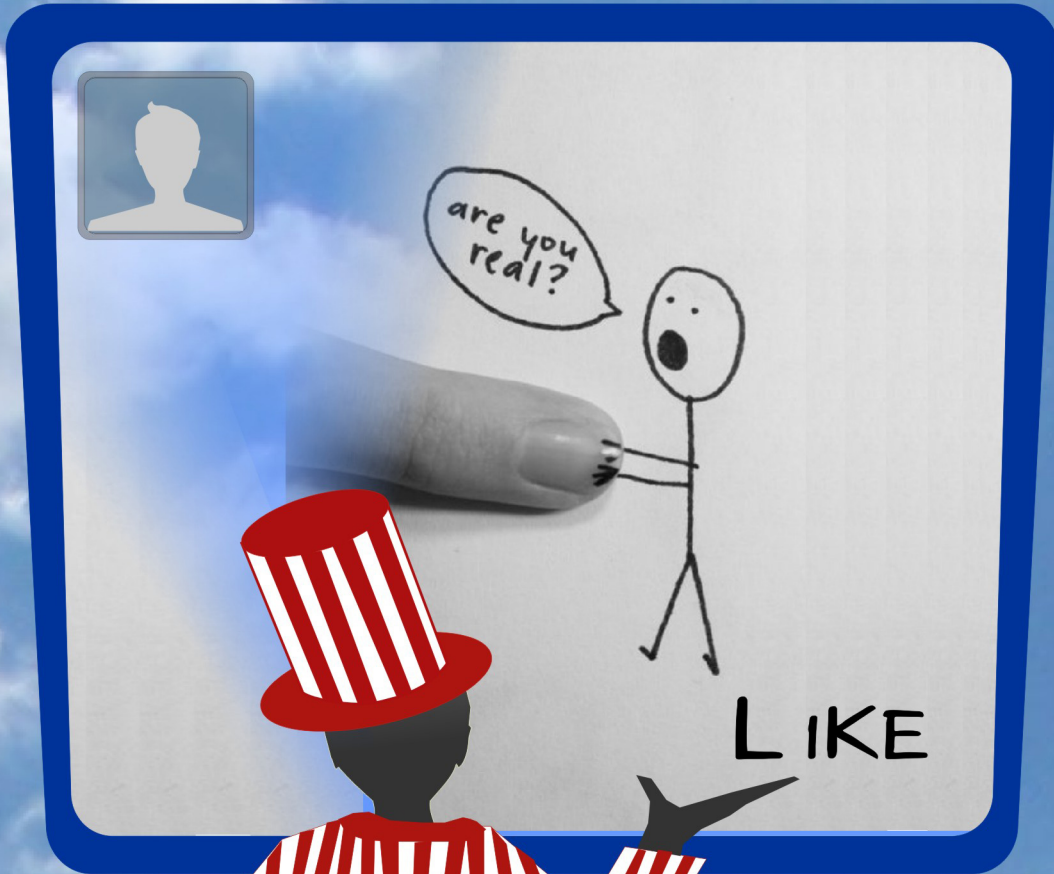

DUNĂREA DE JOS

FONDAT ÎN 1908 - SERIE NOUĂ (ANUL XI) NR. 129 NOIEMBRIE 2012
REVISTA LUNARĂ A CENTRULUI CULTURAL DUNĂREA DE JOS

Suflet către Suflet!

FACEBOOK

Comoara lui Uezen

(Snowdon King - Uezen, Editura Fides, Iași, 2010, 3 volume, 160+98+100 pagini)

Cartea în sine - un roman științifico-fantastic - este de fapt o trilogie, una mai puțin obișnuită, dar consistentă și bine echilibrată stilistic. Ea este alcătuită din volumele "Uezen și alte povestiri", "Conștiința lui Uezen" și "Uezen. Echilibrul lumilor".

Semnatarul cărții este scriitorul româno-canadian Ionuț Caragea. Pentru cei care-l cunosc mai puțin amintim aici că autorul acestui roman de ficțiune este și un binecunoscut poet, dar și autor de aforisme, critic, editor și promotor cultural, născut la 12 aprilie 1975 în Constanța. Este membru al U.S.R., filiala Iași, dar și cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec. Supranumit "poetul născut pe Google", Ionuț Caragea a publicat până în prezent 23 de volume, în limbile română, franceză și engleză.

De remarcat faptul că romanul Uezen, publicat în 2010 în limba română la editura Fides din Iași sub pseudonimul Snowdon King, a fost tradus recent și în limba engleză de către Petru Iamandi și publicat la editura americană Wildside Press. Totodată, chiar de pe coperta primelor două volume aflăm că autorul este posesorul unor premii Helion câștigate în anii 2007, 2008 și 2009.

Prefața la primul volum este semnată de Dumitru Bufnilă. Acesta remarcă scrierea lui Ionuț Caragea ca fiind "o literatură a interogației continue, a încercării către un Adevăr Ultim, nu numai spre mulțumirea ființei lui, ci și spre determinarea, provocarea cititorului".

Onorabilul Dumitru Scorțanu, care semnează o întâmpinare în cel de-al doilea volum, declară fățiș că ar fi câștigat, și nu o dată, ci chiar de două ori un pariu personal cu literatura, asumându-și, probabil pe bună dreptate, descoperirea și punerea în valoare a lui Ionuț Caragea, mai întâi ca poet "preluat de pe Google", pe care l-a promovat în multe ocazii, apoi și ca prozator, creator de literatură SF, poveste în care mai întâi nu a crezut, dar apoi s-a lămurit că "Ionuț Caragea scrie un SF de o calitate care m-a lăsat cu gura căscată", pentru că este "unul dintre rarele cazuri de scriitori înzestrați cu harul de a scoate din ei literatură de valoare așa cum țâșnește apa din izvoarele munților".

În volumul al treilea profesorul dr. Adrian Botez își are rezervate 20 de pagini (din cele 100 cât are volumul) în care își expune, în stilul său obișnuit, atât prefața, cât și postfața cărții.

Deși personal n-am putut găsi vreo rațiune pentru care romanul în discuție a fost "foiletonizat" (primul volum debutează cu 15 "alte povestiri" scurte, volumul secund ascunde în final două cuprinsuri, iar cel de-al treilea înglobează un ultim capitol al părții anterioare, abia după asta începând adevărata parte a III-a; în plus toate cele trei volume la un loc nu depășesc 250 de pagini în format similar), singura explicație logică pe care o întrevăd fiind aceea că editorul a preluat periodic de la autor continuările.

Dacă ar fi să-i privim din același unghi al creației artistice pe poetul Ionuț Caragea pus față în față cu același tânăr autor care semnează cu Snowdon King acest roman, am putea conchide ușor că poetul există și în această ficțiune, autorul nepărăsindu-și aproape deloc știutul-i registru liric.

Lumea ficțională a autorului se articulează într-o dimesiune

aproape reală, cu personaje atent alese și creionate, predispușe permanent la aventuri galactice, la căutări de comori, la împliniri de destine. Avem de-a face cu lumi de origini și densități galactice, în care transpar planete, stele, comete, spații, sfere de tot felul, dar și microprocesoare, substanțe criogenice, holograme, arme sofisticate, în care intervin des noțiuni de mare actualitate științifică și tehnică legate de tehnologii hiperperfecționate precum nave spațiale, stații cosmice, imunizare, cybord, matrice, sistem, misiune etc.

Ionuț Caragea nu descrie un Univers sofisticat. Simplitatea acestuia ne îmbie să credem frumos despre o lume la fel de frumoasă ca aceea despre care spunem că o cunoaștem fiindcă viețuim în ea.

În pofida a ceea ce susțin unii că, pentru a scrie literatură SF ai nevoie de vaste cunoștințe de matematici și fizici superioare, de electronică, astronomie ș.a., că trebuie să dispui de un întreg „arsenal” de cunoștințe

teoretice sofisticate, care să fie foarte bine însușite, ei bine, în pofida acestor păreri pe care le consider exagerate, cred că un autor al acestui gen literar nu trebuie să aibă decât o cultură suficient de bogată cât a unui creator imaginativ, să dețină calități de autor inventiv și să rânduiască cu chibzuință construcția epică, bineînțeles, având permanent în vedere să amplifice miraculosul și să ducă la cote imprevizibile, surprinzătoare, dinamica și dimensiunile faptelor, personajelor și spațiului/cosmosului abordate...

O bună parte din povestirile adiționale de început dar și fragmente importante ale romanului propriu-zis plasează birocrăția terestră în spațiile Universului, în lumi sofisticate și excentrice. În aceste lumi, de pildă, clonații își caută originalul doar pentru faptul că au unele gânduri care nu par ale lor, se semnează contracte cu clauze similare pământești, aceeași iubire de pe Terra este singura care poate învinge moartea, apar vizite bizare ce provoacă sentimente și mai bizare, chipuri umane care se transformă în năluci, halucinații la tot pasul, iluzii de tot felul, fantezii, căderi într-o lume a amintirilor (“cu cine te-ai mai văzut în ultimile amintiri?”), a unui trecut metamorfozat uneori la simpla dorință a vreunui promotor, prăbușiri inclusiv în neant, lucruri care se pot crea cu puterea minții, preschimbări continue, toate, dar absolut toate, într-o izbitoră asemănare cu seminția telurică.

În același timp intervin, inclusiv prin suprapunere, o mulțime de nominalizări, adesea sacrificiul suprem este simbolizat și se întremază prin puterea iubirii supreme. Și totul în numele unor rătăcirii, de multe ori fără menire, prin “Marea Singurătate”. Și tot în spiritul a ceea ce înseamnă terestrul, apar personaje notorii, precum Atempus - care învârte clepsidra, Narcis privindu-se des în oglindă, sau alte suflete ce rămân veșnic de partea luminii. Mai apar și veșnicii cu senzuri noi, într-o dinamică ce nu poate fi

strunită, popoare, ținuturi și locuitori cu diferite particularități, arme letale într-o largă varietate de forme și proprietăți etc.

Cu siguranță, o notă distinctivă ar putea fi aceea a echivalării lui Dumnezeu cu internetul - tehnologia de vârf a omenirii, cea care l-a creat pe *homo interneticus*.

Deși pe parcurs îl vom (re)găsi pe eroul Uezen “îmblânzit”, la începutul romanului acesta apare ca o ființă misterioasă, o fiară sălbatică, “o creatură teribilă ce ucide din pură plăcere”, un fel de Thanatos al sistemului, într-o admisă voluptate a groazei desăvârșite prin pericolele întrevăzute, prin incitări la tot pasul și printr-o mulțime de enigme nu toate deslușite. Fără îndoială, identificarea misteriosului personaj trebuia să se facă după parcurgerea în prealabil a unor distanțe imense, drumuri sinuoase și pline de peripeții prin deșerturi gigantice, și ar fi adus făptuitorului cele mai mari bogății ale universului. Căutările se fac într-o singură direcție, spre Nord. Până la urmă, Uezen se dovedește a fi o creatură cu caracteristici analog umane, înconjurat în schimb de o lumină puternică, un fel de aură binefăcătoare.

Fides

snowdon king

autor premiat de Helion
în anii 2007, 2008, 2009

Enigmaticul său nume, însă, rămâne ascuns între cuvintele cărții - așa cum remarca și un confrate care s-a aplecat mai adânc asupra romanului - cel mai probabil până ce autorul însuși îl va dezvălui, dacă o va face vreodată.

Tot din roman aflăm că Snowdon (vibrantul nume din pseudonimul autorului) - întâmplător ales oare? - este întâlnit și în poveste, fiind de fapt numele orașului în care se născuse Lerman, un erou marcant al romanului.

Edenul lui Snowdon King are și el multe asemănări cu Edenul adamic. Cartea a treia ne dezvăluie însă că acesta nu este altceva decât a treia planetă de la Steaua Roșie (precum Terra față de Soare).

Indubitabil, romanul, ca și povestirile de debut, ne suscită interesul de la bun început, de la un capăt la altul și ne poartă, afectiv și mental, printr-un epic întrucâtva comod, prin multe din

cotloanele reflexivului.

Adrian Botez remarcă în ultima parte a romanului faptul că avem de-a face cu un final al “unui Luceafăr sinusoidal - sau Mântuirea prin oglinda spartă” și că “a treia parte, Echilibrul lumilor, stă sub semnul Luceafărului eminescian”, ceea ce ar putea fi perfect adevărat, numai că argumentele sunt mai greu de susținut. Nimic nu face omul fără a se sprijini pe ceea ce este substanțial implantat în spiritul său. Nicio invenție n-ar fi apărut, nicio descoperire n-ar fi fost completă dacă nu s-ar fi bazat pe acumulări profunde și istorice ancorate în mintea umană. Și, revenind la context, aș adăuga că niciun scriitor nu-și dorește să reinventeze roata, ci doar să o perfecționeze în sensul iluminării drumului pe care îl are de parcurs.

Petre Rău